

Sygnatura akt II AKa 26/23

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2023 r.

5 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Jerzy Skorupka

Sędziowie: SA Wiesław Pędziwiatr (spr.)

SA Maciej Skórniak

Protokolant: Magdalena Szymczak

6 przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Andrzeja Roli (del.)

7 po rozpoznaniu 19 kwietnia 2023 r.

8 sprawy z wniosku M. K.

9 o odszkodowanie i zadośćuczynienie

10 na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

11 od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

12 z dnia 21 listopada 2022 r. sygn. akt III Ko 399/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. 240 zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. wydatkami sądowymi związanymi z postępowaniem odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 26/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

<p>1. CZEŚĆ WSTĘPNA</p>	
<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 21 listopada 2022 roku w sprawie III Ko 399/22 dotyczącym wnioskodawcy M. K. tenże Sąd orzekł, że:</p> <p>I. na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 555 k.p.k. wniosek oddala;</p> <p>II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 354,24 (trzysta pięćdziesiąt cztery złote i dwadzieścia cztery grosze) zł. brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy M. K. z urzędu;</p> <p>III. kosztami postępowania</p>	

obciąża Skarb Państwa.	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny, pełnomocnik wnioskodawcy adwokat A. M.	
0.11.3. Granice zaskarżenia	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie		

	odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	<p>– zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez uwzględnienie wniosku z 14 czerwca 2022 r. M. K. i przyznanie mu odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę wynikłych ze stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w okresie od 10 kwietnia 2019 r. do 5 września 2019 r. w kwotach określonych w ww. wniosku,</p> <p>– zasądzenie na rzecz pełnomocnika z urzędu M. K. - adwokata A. M. kosztów postępowania apelacyjnego wg. norm przepisanych.</p>	
<p>2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</p>				

0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów					

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
	<p>Obrońcywnioskodawcy zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:</p> <p>I. obrazę prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>1) art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz uwzględnianie jedynie</p>	# # niezasadny zarzut I. i II.	

okoliczności
przemawiających
na niekorzyść
skazanego, przy
jednoczesnym
zaniechaniu
badania i
pominięciu
okoliczności
przemawiających
na jego korzyść,
skutkujące
przekroczeniem
granic
swobodnej
oceny dowodów,
a jednocześnie
nieuwzględnienie
przy
wyrokowaniu
całokształtu
okoliczności
ujawnionych w
toku
postępowania,
tj. w
szczególności
zaniechaniem
wzięcia pod
uwagę
okoliczności i
warunków
osobistych M.
K., które
spowodowały
opóźnienie w
złożeniu
wniosku o
odszkodowanie i
niesłuszne
tymczasowe
aresztowanie, w
sytuacji gdy
uwzględnienie
tychże
okoliczności
czyniłoby
niezgodnym z
zasadami
współzycia

społecznego i
zasadą prawa
do wolności
ujawnioną w
Konstytucji RP
uwzględnienie
terminu
przedawnienia,
skutkującego
oddaleniem
wniosku o
odszkodowanie i
zadośćuczynienie
za niesłuszne
tymczasowe
aresztowanie.

2) art. 552 § 4
k.p.k. w zw. z art.
555 k.p.k. w zw.
z art. 58 k.p.k.
poprzez brak
jego niewłaściwe
zastosowanie
skutkujące
pozbawieniem
wnioskodawcy
prawa do
odszkodowania i
zadośćuczynienia
za niewątpliwie
niesłuszne
tymczasowe
aresztowanie w
okresie od dnia
10 kwietnia 2019
r. do 5 września
2019 r., wobec
oczywistości
braku takiej
postawy, w
sytuacji
zapadnięcia
wyroku
uniewinniającego.

3) art. 170
k.p.k. polegającą
na oddaleniu
wniosku o

przesłuchanie
wnioskodawcy –
M. K., w
sytuacji gdy
dopuszczenie
dowodu z
przesłuchania
wnioskodawcy
prowadziłoby do
ustalenia
powodów braku
złożenia przez
wnioskodawcę
wniosku w
określonym w
przepisach –
rocznym
terminie,
których to
powodów
ustalenie
wpłynęłoby na
stwierdzenie, że
niezgodnym z
zasadami
współzycia
społecznego i
konstytucyjnymi
wolnościami jest
uwzględnienie
terminu
przedawnienia.

II. naruszenie
przepisów prawa
materialnego
mającą istotny
wpływ na treść
orzeczenia, a to:

1) art. 2 w zw.
z art. 41 ust. 1
i 5 w zw. z art.
31 ust 1 oraz w
zw. z art. 32 ust.
1 Konstytucji
poprzez
uwzględnienie
zarzutu
przedawnienia

zgłoszonego
przez
prokuratora,
pomimo tego, iż
jest to niezgodne
z określonymi
tymi przepisami
zasadami
konstytucyjnymi
i zasadami
współżycia
społecznego co
w efekcie
doprowadziło do
pozbawienia
wnioskodawcy
prawa do
odszkodowania i
zadośćuczynienia
za niewątpliwie
niesłuszne
tymczasowe
aresztowanie.

2) art. 117 §
2 k.c. i art.
5 k.c. poprzez
uwzględnienie
zarzutu
przedawnienia
zgłoszonego
przez
prokuratora,
pomimo tego, iż
jest to niezgodne
z określonymi
tymi przepisami
zasadami
współżycia
społecznego (w
szczególności
zasadą wolności,
zasadą braku
przyznania
prymatu
władzom
publicznym w
zderzeniu z
obywatelem), co
w efekcie

	<p>doprowadziło do pozbawienia wnioskodawcy prawa do odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p><u>Apelacja okazała się niezasadna.</u></p> <p>Istotą tej sprawy było ustalenie, czy prawidłowe było przyjęcie przez Sąd I instancji, iż wnioskodawca M. K. spóźnił się ze złożeniem wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne pozbawienie wolności w związku uniewinnieniem go wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu II Wydział Karny z 26 lutego 2020 r. w sprawie o sygn. akt</p>				

II K 422/19
od popełnienia
zarzuconego mu
czynu z art. 280
§ 1 k.k. i 275 §
1 k.k., art. 278
§ 1 i 5, art. 276
k.k. w zw. z art.
11 § 2 k.k. w
zw. z art. 64 §
2 k.k., ale przede
wszystkim czy w
okolicznościach
faktycznych tej
sprawy
akceptowalne
społecznie było
uwzględnienie
zarzutu
przedawnienia
roszczeń
wnioskodawcy
wobec
podniesienia go
przez
przedstawiciela
Skarbu Państwa
pełnomocnika
Prezesa Sądu
Okręgowego we
Wrocławiu oraz
prokuratora.

Zadaniem Sąd
Apelacyjnego
było dokonanie
oceny czy
podniesienie
tego zarzutu
przez
uczestniczących
w procesie stron
przeciwnych
wnioskodawcy
jest czy nie
jest zgodne z
zasadami
współzycia
społecznego,
jako że nie

można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. (art. 5 k.c.).

Nie może budzić wątpliwości, że w sprawie, która stała się podstawą wniosku M. K.:

1. M. K. w sprawie o czyn z art. 280 § 1 k.k. i 275 § 1 k.k., art. 278 § 1 i 5 k.k., art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. był pozbawiony wolności od 9 kwietnia 2019 roku;

2. Tymczasowe aresztowanie wobec M. K. uchylono 5 września 2019 roku;

3. 9 kwietnia 2019 roku

wprowadzono wobec M. K. do wykonania karę pozbawienia wolności orzeczoną 6 marca 2018 roku przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieście w sprawie V K 1166/17;

4. M. K. został wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu II Wydział Karny z 26 lutego 2020 r. w sprawie o sygn. akt II K 422/19 od popełnienia zarzuczonego mu czynu z art. 280 § 1 k.k. i 275 § 1 k.k., art. 278 § 1 i 5, art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. **uniewinniony**;

5. Wyrok ten został utrzymany w mocy orzeczeniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z **18 listopada 2020** roku w sprawie IV Ka 567/20;

6. M. K.
wystąpił o
odszkodowanie i
zadośćuczynienie
7 czerwca
2022 roku.

Sąd Okręgowy
prawidłowo
zatem ustalił, że
wnioskodawca
przekroczył w
stopniu
oczywistym oraz
znacznie termin
zawity do
wystąpienia z
roszczeniem o
odszkodowanie i
zadośćuczynienie
w związku z
uniewinnieniem
go od
popelnienia
czynu
stanowiącego
podstawę
tymczasowego
aresztowania.

Tym samym
trafnie uznał
wystąpienie
podstaw
przedmiotowych
i podmiotowych
dochodzonego
roszczenia z art.
552 § 4 k.p.k.

Jest w sprawie
tej niebudzącym
wątpliwości, że
okoliczności te
nie były
kwestionowane
przez żadną ze
stron
postępowania.

Bezblędnie także Sąd ten określił, że wystąpienie z roszczeniem przez wnioskodawcę nastąpiło z naruszeniem przepisu limitującego czas dla jego dochodzenia. I ta kwestia nie była i nie jest także w apelacji podważana przez skarżącą.

Obu tym okolicznościom Sąd Okręgowy poświęcił swą uwagę i dał temu wyraz w rozważającej części uzasadnienia (s. 12).

Odnosząc się natomiast do konkretnych zarzutów apelującej, należy stwierdzić niezasadność zarzutów 1. i 2.

Wbrew twierdzeniom skarżącej nie doszło w procedowaniu Sądu Okręgowego do obrazy zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.), reguły

swobodnej
oceny dowodów
(art. 7 k.p.k.)
oraz poczynienia
ustaleń
niezgodnych z
ujawnionymi na
rozprawie
głównej
okolicznościami
(art. 410 k.p.k.).
już na wstępie
stwierdzić
trzeba, że
apelująca nie
wskazała,
żadnych
relewantnych
dla czynionych
ustaleń
okoliczności
przemawiających
na korzyść
wnioskodawcy,
które zostały
pominięte przez
Sąd meriti. Nie
wyjawiła także
w swej skardze,
które z reguł
poprawnego
rozumowania
zostały
naruszone przez
tenże Sąd, a
także czy i w
jakim zakresie
Sąd ten postąpił
wbrew
wskazaniom
wiedzy lub
ocenił dowody
sprzecznie z
doświadczeniem
życiowym.

Apelująca zdaje
się dopatrywać
tych naruszeń
w twierdzeniu

Sądu o
nieprzekonujących
okolicznościach
o przyczynach
spóźnienia
wnioskodawcy z
wystąpieniem o
zrekompensowanie
mu niesłusznego
pozbawienia
wolności, co
spowodowało
uznanie
niemożności
zasądzenia tych
roszczeń
wnioskodawcy
wobec
podniesionego
zarzutu
przedawnienia.
Sąd wszak
badający
wniosek M. K. o
odszkodowanie i
zadośćuczynienie
miał na
względnie
wszystkie istotne
okoliczności
faktyczne
relewantne dla
ustalenia prawa
wnioskodawcy
do dochodzonej
rekompensaty,
taka ocena jest
tym bardziej
trafna, jeśli
zważyć, że
apelująca
żadnych
okoliczności
mających
znaczenie dla
ustalenia
podstaw prawa
do
zrekompensowania
niezasadnej

izolacji
wnioskodawcy
nie wskazała.

Sąd dokonując
ustaleń
faktycznych miał
na uwadze także
wszystkie
zgromadzone w
sprawie i
przeprowadzone
na rozprawie
dowody, w tym
akta sprawy II K
422/19, wniosek
M. K., a w
nim wskazane
powody
wystąpienia z
roszczeniem z
opóźnieniem. Co
więcej, także
Sąd uwzględnił
również
dokumenty ze
sprawy III Ko
138/17 Sądu
Okręgowego w
Legnicy oraz
dokumenty ze
sprawy II AKa
242/18 Sądu
Apelacyjnego we
Wrocławiu. Jego
rozstrzygnięcie
zostało zatem
oparte o
wprowadzone do
procesu i
przeprowadzone
na rozprawie
dowody, co czyni
zarzut
naruszenia art.
410 k.p.k. w
stopniu
niebudzącym

wątpliwości
chybionym.

Analizując
zarzut 2. trzeba
już na wstępie
wskazać, że nie
tylko nietrafny,
ale wręcz
niezrozumiały
jest on w
tej części, gdy
skarżąca
wskazuje na
obrazę art. 58
k.p.k. Wszak
przepis ten
brzmi Art. 58.
§ 1. Śmierć
oskarżyciela
posiłkowego nie
tamuje biegu
postępowania;
osoby najbliższe
lub osoby
pozostające na
jego utrzymaniu
mogą przystąpić
do postępowania
w charakterze
oskarżyciela
posiłkowego w
każdym stadium
postępowania. §
2. W razie
śmierci
oskarżyciela
posiłkowego,
który
samodzielnie
popierał
oskarżenie,
stosuje się
odpowiednio
art. 61.

Przepis ten nie
miał i nie mógł
mieć
zastosowania w

sprawie o
odszkodowanie i
zadośćuczynienie
za niesłuszne
tymczasowe
aresztowanie
wobec
uniewinnienia
M. K.. Przyczyn
odwołania się
przez skarżącą
do tej normy
nie odnaleziono
w jej skardze,
a zatem dalsze
wywody w tym
zakresie są
zbędne.

Nie doszło także
do obrazu art.
552 § 4
k.p.k. wszak Sąd
ustalił, że M. K.
był pozbawienia
wolności w
związku z
postawionym
mu zarzutem
dopuszczenia się
rozboju oraz
że od tego
zarzutu został
uniewinniony, a
także Sąd ten
ustalił, że osobie
takiej
przysługuje
prawo
dochodzenia
rekompensaty za
tę izolację.

Jeśli Sąd takie
ustalenia
poczynił, to
postąpił nie
tylko zgodnie
treścią tej
normy, ale także

z wolą
wnioskodawcy.

Skoro Sąd I
instancji uznał,
że brak jest
podstaw do
przyjęcia
wystąpienia
okoliczności,
które
podniesienie
zarzutów
przedawnienia
czyniłby
sprzecznymi z
zasadami
współzycia
społecznego to
jego
obowiązkiem
było oddalenie
wniosku wobec
spóźnienia z jego
wystąpieniem
przez
wnioskodawcę,
do czego
zobowiązuje
norma art. 555
k.p.k. Tym
samym nie
mogło dojść do
jej obrazy przez
wyrokujący Sąd.
Przy czym co
istotne Sąd ten
choć zarzut taki
postawiony był
już w piśmie
reprezentującego
Skarb Państwa
Prezesa Sądu
Okręgowego we
Wrocławiu (k.
28 – 31)
nie uznał, że
stanowisko to
jest dla niego
wiążące i nie

ograniczył się do skoncentrowania na tej okoliczności, lecz przeprowadził postępowanie dowodowe i na rozprawie w toku wyrokowania rozstrzygnął o wniosku M. K..

Zasadnicze znaczenie w apelacji pełnomocnik wnioskodawcy ma kwestia naruszenia prawa materialnego (pkt 2. tego zarzutu).

Choć bowiem skarżąca stawia także zarzut naruszeń norm konstytucyjnych, które wymienia w pkt 1. tak sformułowanego zarzutu, to poza powtórzeniem w uzasadnieniu skargi treści tego zastrzeżenia nie wyjaśnia na czym obraza tych reguł ustawy zasadniczej polegała. Ich wymowa jest oczywista i w żadnym miejscu normy te nie zostały

naruszone przez
Sąd Okręgowy
we Wrocławiu.

Jak już wyżej
podniesiono
istotą apelacji
pełnomocnik
wnioskodawcy
jest kwestia
oceny
zasadności
oddalenia
roszczenia M.
K. z powodu
uwzględnienia
zarzutu
przedawnienia
na skutek
uznania, że
został on trafnie
podniesiony i
w żaden sposób
nie narusza
zasad współżycia
społecznego.

Sąd Apelacyjny
zwraca uwagę,
co zresztą
podkreślał także
i Sąd meriti,
ale także wynika
to z apelacji
skarżącej, że
przełamanie
powinności
oddalenia
wniosku o
rekompensatę
pokrzywdzenia
niesłusznym
niewątpliwie
aresztowaniem
wobec
naruszenia
terminu do jej
dochodzenia
może nastąpić
tylko wyjątkowo

jeśli aplikujący o taki ekwiwalent wnioskodawca w sposób przekonujący Sąd wykaże, że sprzeciw drugiej strony w związku z przedawnieniem jest nadużyciem prawa, a przez to społecznie naganny i nie powinien być akceptowany. To na wnioskodawcy spoczywa obowiązek w takich warunkach przedstawienia istotnych okoliczności przekonujących, że z przyczyn całkowicie niezależne od woli wnioskodawcy doszło do opóźnienia w wystąpieniu z roszczeniem.

Na kanwie tej sprawy należy podkreślić, że okoliczności powodujące spóźnienie wniosku M. K. zostało przez niego wyjaśnione w treści jego pisma inicjującego postępowanie o odszkodowanie i

zadośćuczynienie
za niewątpliwie
niesłuszne
tymczasowe
aresztowanie.

Żadnych innych
powodów, dla
których zarzut
przedawnienia
nie powinien być
uwzględniony
wnioskodawca
nie przedstawił,
nie uczyniła
tego także jego
pełnomocnik.

Okoliczności
wskazane przez
wnioskodawcę
były
przedmiotem
szczegółowej i
krytycznej
analizy Sądu
Okręgowego,
który dał temu
wyraz na s. 11 –
16.

Zauważyć więc
trzeba, że ta
analiza odnosi
się do
okoliczności
wskazanych
przez samego
wnioskodawcę i
co
charakterystyczne,
a przy tym
zrozumiałe, w
apelacji nie
podnosi się
żadnych nowych
okoliczności
nieznanych
wcześniej,
mających
znaczenie dla
rozważań o

naruszeniu art. 5 k.c. Apelująca poza przywołaniem szeregu orzeczeń sądowych nie przedstawia własnej analizy sytuacji M. K. przez pryzmat wymogów odrzucenia prawa strony do kwestionowania zasadności roszczenia z powodu przedawnienia. Przy czym nie można nie zauważyć, że apelująca ma świadomość, iż powinnośc wykazania jakie konkretne zasady społecznego współżycia zostały przez podniesienie zarzutu przedawnienia naruszone (strona 3 apelacji), a mimo tego takich przekonujących okoliczności nie przywołuje, co więcej nie przywołuje żadnych takich okoliczności.

Ergo, jeśli Sąd Okręgowy miał na uwadze, że;

1. spóźnienie z wystąpieniem o rekompensatę niesłusznego aresztowania miało wymiar 19 miesięcy,

2. wnioskodawca miał realne możliwości, niczym nieograniczone, kontaktowania się nie tylko ze swym obrońcą w sprawie II K 422/18, ale także Sądem mimo pobytu za granicą,

3. wnioskodawca miał wiedzę o sposobach i terminach dochodzenia roszczeń w związku z uprzednio dochodzonym żądaniem w tożsamej sprawie (sprawa III Ko 138/17 Sądu Okręgowego w Legnicy),

to miał uzasadnione podstawy do uznania, że nie wykazano postąpienia podnoszących zarzut przedawnienia

sprzecznianie z
zasadami
współżycia
społecznego i
stanowi to
niedozwolone
nadużycie
prawa.

Należy
pamiętać, że nie
ma znaczenia dla
oceny czy doszło
do obrazy prawa
materialnego w
postaci art. 5 k.c.
i postawienia
społecznie
nieakceptowanego
zarzutu
przedawnienia
fakt, kiedy
uprawniony
dowiedział się
o orzeczeniu
uprawnającym
go do
dochodzenia
rekompensaty za
niesłuszne
aresztowanie.

Istotą
naruszenia art.
5 k.c. jest
wykazanie, że
przekroczenie
granic
czasowych
określonych
normą art. 555
k.p.k. nastąpiło
z przyczyn
wyjątkowych,
realnie
niezależnych
(faktycznie i
prawnie) od
uprawnionego
uniemożliwiających
mu wystąpienie

z określonym
roszczeniem.
(wyrok SA w
Warszawie z
13.04.2022 r.,
II AKa 444/21,
LEX nr 3351431;
wyrok SA w
Poznaniu z
13.07.2021 r.,
II AKa 120/21,
LEX nr 3244941;
postanowienie
SN z 3.01.2019
r., III KK 213/18,
LEX nr 2602127;
postanowienie
SN z 22.10.2014
r., V KK 194/14,
LEX nr 1537282;
zob. także D.
Świecki [w:] B.
Augustyniak, K.
Eichstaedt, M.
Kurowski, D.
Świecki, Kodeks
postępowania
karnego. Tom
II. Komentarz
aktualizowany,
LEX/el. 2023,
art. 555, teza
3, 6; T.
Grzegorzczak [w:]
Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz, wyd.
III, Kraków
2003, art. 555,
teza 4; podobnie
A. Sakowicz
(red.), Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz.
Wyd. 10,
Warszawa 2023,

teza 4 do art. 555).

Mając na uwadze zarzut I. 3) związany z pominięciem (oddaleniem) przez Sąd Okręgowy zeznań samego wnioskodawcy i nieprzesłuchaniem go w toku rozprawy Sąd Apelacyjny czynności takiej dokonał, co dowodzi, że tenże zarzut uznał za słuszny. Mimo takiej oceny nie można pominąć okoliczności faktycznych związanych z decyzją Sądu Okręgowego, który oddalił wniosek o przesłuchanie M. K.. Jego niestawiennictwo na rozprawie, podanie nieaktualnego adresu miejsca pobytu w sytuacji, gdy to wszak w jego własnym interesie leżał udział w tej rozprawie w sposób naturalny w danych okolicznościach spowodował

orzeczenie Sądu meriti. Wobec jednak tego, że możliwe stało się wysłuchanie wnioskodawcy osadzonego w zakładzie karnym i jego sprowadzenie na rozprawę Sąd Apelacyjny czynność taką przeprowadził i odebrał zeznania od wnioskodawcy.

Dokonując oceny tych zeznań należy wskazać, że niczego istotnego do sprawy i przedmiotu postępowania odwoławczego one same nie wniosły.

Wnioskodawca podał okoliczności związane ze swoim pobytem za granicą oraz sposoby komunikowania się z bliskimi podczas tego pobytu, a także częstotliwość jego przyjazdów w tym czasie do Polski.

Jeśli zatem zważyć na te okoliczności, to jasnym się staje,

że po jego stronie istniały realnie faktyczne możliwości uzyskania wiedzy o wyniku sprawy, w której występował jako oskarżony i co do której miał pełne przekonanie, że niezasadnie został oskarżony o popełnienie występku rozboju. Dysponował telefonem zarówno polskiego jak i zagranicznego operatora i nie tylko mógł, ale wręcz powinien choćby w tej sposób kontaktować się z Sądem, aby dowiedzieć się jakie zapadło rozstrzygnięcie co do jego osoby. Co więcej, przyjeżdżał do Polski co miesiąc, a zatem miał możliwość osobistego kontaktu z sądami rozpoznającymi jego sprawę i uzyskania informacji o treści zapadłego wobec niego orzeczenia. Należy także podkreślić, że jak wynika z

jego wypowiedzi miał także i to nie małe środki finansowe, aby kontakt taki bez obciążeń dla siebie nawiązać. Nie mniej istotne jest i to, że wszak wnioskodawca w sprawie, w której uniewinniono go od jednego z czynów występował z obrońcą z urzędu, aktywnie uczestniczącym w całym toku postępowania. Tym samym był to kolejny podmiot, który mógł mu udzielić informacji o treści zapadłego orzeczenia. Mimo tego oskarżony także ze swym obrońcą nie kontaktował się w związku z jego własną sprawą. Twierdzenie więc o tym, że dopiero gdy dowiedział się o zapadłym orzeczeniu oraz uprawnieniu do dochodzenia odszkodowania natychmiast z takim wnioskiem wystąpił należy uznać jako próbę

umniejszenia
swojej
niefrasobliwości
i lekceważenia
powinności w
związku z
toczącym się
procesem oraz
obciążenia jej
skutkami Skarbu
Państwa.

Ergo, jeśli
wnioskodawca w
granicach
czasowych
wyznaczonych
normą art. 555
k.p.k. wymiał
realne
możliwości
dowiedzenia się
o wyniku
postępowania, w
którym został
niesłusznie
oskarżony i z
tego powodu
przebywał
niezasadnie w
areszcie, a nie
uczynił w tym
zakresie niczego
twierdzenie, że
postawienie
zarzutu
przedawnienia
przez
uprawnionych w
żadnym razie
nie może być
odczytane jako
nadużycie prawa
przez
prokuratora i
przedstawiciela
Skarbu Państwa.

Skoro tak nie
jest w tej sprawie

i wykazał to przekonująco Sąd Okręgowy jego orzeczenie jako trafne należało utrzymać w mocy.

Podnoszone przez wnioskodawcę skutki dla jego zdrowia niesłusznego pozbawienia go wolności w tej sprawie w tych okolicznościach nie mogły zmienić tej oceny.

Następstwa jego niesłusznego aresztowania nie mogły mieć i nie miały wpływu na ocenę przyczyn spóźnienia roszczenia.

Wobec postawienia zarzutu przedawnienia przez przeciwników procesowych wnioskodawcy były one irrelevantne dla oceny trafności podniesionych zarzutów i w żaden sposób nie mogły usprawiedliwić tak istotnego spóźnienia po stronie wnioskodawcy

<p>przekonując o nadużyciu prawa przez prokuratora i przedstawiciela Skarbu Państwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec tego, że argumentacja skarżącej o popełnieniu naruszeń prawa procesowego okazała się nietrafna podobnie jak chybione były zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i obrazy prawa materialnego o czym obszernie wyjaśniono w powyższej części formularza uzasadnienia także wniosek skarżącej nie</p>		

mógł zostać uwzględniony.		
Lp.2		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1Całość wyroku.		
Związłe o powodach utrzymania w mocy		
Podano je wyżej.		

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięzłe o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II.	.		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II. i III.	<p>Rozstrzygając o wynagrodzeniu pełnomocnik wnioskodawcy Sąd Apelacyjny oparł się o ukształtowaną już linię orzecniczą tutejszego Sądu znajdującą swoje odzwierciedlenie w wyrokach Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 r. (SK 66/19) oraz z 20 grudnia 2022 r. (SK 78/21).</p> <p>Nie sposób nie zgodzić się ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego stwierdzającego, że analiza statusu adwokatów i ich roli w postępowaniu, w którym występują jako podmioty powołane i zobowiązane do zastępstwa prawnego, prowadzi do uznania, że różnicowanie ich wynagrodzenia (tj. obniżenie pełnomocnikom</p>	

z urzędu o
połowę
wynagrodzenia,
które
otrzymaliby,
gdyby
występowali w
sprawie jako
pełnomocnicy z
wyboru) nie ma
konstytucyjnego
uzasadnienia.
Odstępstwo od
zasady równości,
w tym również
równej ochrony
praw
majątkowych,
jest więc
niedopuszczalne.

Skoro obecnie
obowiązujący
akt prawny
ustalający
wysokość
wynagrodzenia
za reprezentację
przez adwokata
wyznaczonego z
urzędu
zachowuje
regułę uznaną za
niekonstytucyjną
po raz kolejny
w judykacie
Trybunału
Konstytucyjnego
z 20 grudnia
2022 r. (SK
78/21) Sąd
Apelacyjny
uznaje za
konieczne, jako
logiczne
następstwo
cytowanego
stanowiska
Trybunału
Konstytucyjnego

przyjęcie, iż pełnomocnikowi z urzędu należało ustalić wynagrodzenie za reprezentację wnioskodawcy według reguł określonych dla pełnomocników ustanowionych z wyboru. Rzeczą natomiast istotną w tej sprawie jest, że jeśli wskazane wyżej okoliczności przemawiają za zrównaniem, w każdej sprawie, wysokości wynagrodzenia adwokatów świadczących pomoc prawną z urzędu z wynagrodzeniem adwokatów działających z wyboru, to jest jasnym także i to, że skoro tym drugim nie przysługuje uprawnienie do powiększania ich wynagrodzenia o podatek od towarów i usług dla zachowania parytetu tych wynagrodzeń należy odstąpić od zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika wyznaczonego z

urzędu
wynagrodzenie
oraz dodatkowo
podatku od
towarów i usług.
Gdyby tak
uczynić doszłoby
do
nieuzasadnionego
zróźnicowania
wynagrodzenia
za tę samą
pracę pomiędzy
reprezentantami
strony
(wnioskodawcy).

Z tego powodu
zasądzono na
rzecz
pełnomocnik M.
K.

wynagrodzenie
przewidziane w
rozporządzeniu
Ministra
Sprawiedliwości
z 22
października
2015 r. w
sprawie opłat
za czynności
adwokackie,
pomijając
zasądzenie
podatku od
towarów i usług,
albowiem tylko
takie
rozwiązanie
zapewni
konstytucyjną
gwarancję
ochrony praw
majątkowych
oraz równe
traktowanie
przez władze
publiczne
wykonujących

	<p>podobne czynności adwokata wyznaczonego z urzędu oraz ustanowionego z wyboru.</p> <p>Orzeczenie o wydatkach związanych z postępowaniem odwoławczym oparto na podstawie art. 554 § 3 k.p.k.</p> <p>Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły Sąd odwoławczy do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Jerzy Skorupka SSA Maciej Skórniak</p>		

<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1.</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>Pełnomocnik wnioskodawcy adwokat A. M.</p>	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# – zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez uwzględnienie wniosku z 14 czerwca 2022 r. M. K. i przyznanie mu odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę wynikłych ze stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w okresie od 10 kwietnia 2019 r. do 5 września 2019 r. w kwotach określonych w ww. wniosku,

			<p>- zasądzenie na rzecz pełnomocnika z urzędu M. K. - adwokata A. M. kosztów postępowania apelacyjnego wg. norm przepisanych.</p>
--	--	--	--